

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Petra F.**, zastoupeného JUDr. Gabrielem Žilinským, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 709/33, proti žalované **Policii České republiky, Policejnímu prezídiu České republiky**, se sídlem v Praze 7, Strojnická 935/27, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 22.12.2010, č.j. PPR-21396-8/ČJ-2010-99KP,

t a k t o :

I. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č.j. PPR-21396-8/ČJ-2010-99KP ze dne 22.12.2010 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 10.640,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Gabriela Žilinského, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí policejního prezidenta České republiky ve věcech služebního poměru, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru, jímž byl žalobci zvýšený tarif služebního příjmu s účinností od 1.9.2009 odňat s odůvodněním, že žalobce od tohoto data nesplňuje

podmínky pro přiznání příplatku za směnnost, neboť od tohoto termínu nepracuje na konkrétním pracovišti, na kterém je nutno k řádnému plnění služebních úkolů organizovat výkon služby v režimu dvousměnném nebo třísměnném v souladu s ustanovením § 53 odst.4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný odvolací orgán se nevyrovnal ani s jedinou námitkou, uvedenou v odvolání, přestože odůvodnění odvolání zabírá pět stránek. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje rekapitulaci právního stavu, nadbytečně konstatuje, že rozhodnutí vydal k tomu oprávněný služební funkcionář, cituje námitky odvolatele a stanovisko služebního funkcionáře k odvolání, na dvou stranách volně cituje výklad o rozvržení doby služby a jeho významu, definici směnného režimu služby a hmotně právní podmínky pro vznik nároku na zvýšený základní tarif služebního příjmu z publikace „Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem“. Z obecného výkladu, uvedeného v této publikaci, dospěl odvolací orgán k závěru, že v pravomoci ředitele krajského ředitelství policie je rozhodnout, jakým způsobem zajistí efektivní využití sil a prostředků ke splnění úkolů, vyplývajících z právních předpisů a také kteří pracovníci budou využíváni ve směnném nebo nepřetržitém režimu služby. Je zřejmé, že příslušník, který se nepodílí na zajišťování směnného nebo nepřetržitého režimu služby výkonem různých změn, nemá nárok na zvýšení základního tarifu o 10 %.

Žalobce k tomu namítl, že nelze zpochybnit, že služební funkcionář je oprávněn rozhodnout, jakým způsobem zajistí efektivní využití sil a prostředků ke splnění úkolů, vyplývajících z právních předpisů i o tom, kteří příslušníci budou využíváni ve směnném nebo nepřetržitém režimu služby. To však žalobce v odvolání nenamítal. V odůvodnění nelze nalézt žádné argumenty, které by vyvracely tvrzení odvolatele o tom, že i nadále - stejně jako před vydáním napadeného rozhodnutí - vykonává směnný režim služby. Pokud odvolací orgán konstatuje, že se ztotožnil se stanoviskem služebního funkcionáře k odvolání, neztotožnil se s žádnými argumenty, protože služební funkcionář ve svém stanovisku žádné neuváděl. Žalovaný odvolací správní úřad se zcela vyhnul srovnání způsobu rozvržení doby služby před 1.9.2010 a po tomto datu. Změnu rozvržení, na základě níž bylo žalobci odňato zvýšení základního tarifu, nevysvětluje ani prvoinstanční rozhodnutí a je zřejmé, že důvody pro přiznání zvýšeného základního tarifu jsou mnohem pádnější po 1.9.2010, než tomu bylo v předchozím období. Doba služby odvolatele byla rozvržena následovně: ve všedních dnech od 7.30 do 22.00 hodin, jednou v týdnu od 15.00 do 23.00 hodin (zabezpečení výjezdové skupiny ve všední dny od 22.00 do 7.30 služební pohotovost, ve dnech pracovních klidu služební pohotovost). Nejednalo se o nepřetržitý režim služby, ale o dvousměnný režim služby. Po 1.9.2010 je doba služby rozvržena následovně: ve všedních dnech denní směna od 7.30 do 15.30 hodin, jednou v týdnu odpolední směna od 14.00 do 22.00 hodin (zabezpečení výjezdové skupiny ve všední dny od 7.30 do 18.30 hodin nebo od 19.30 do 7.30 hodin, výkon služby ve dnech pracovních klidu od 7.30 do 19.30 hodin nebo od 19.30 do 7.30 hodin). Z uvedeného vyplývá, že v současné době je doba služby rozvržena jako nepřetržitý dvousměnný režim služby. Přestože tento režim vyplývá z pokynu ředitele krajského ředitelství policie, tento služební funkcionář ve svém vyjádření konstatoval, že námitce odvolatele nelze přisvědčit, neboť ustanovení článku 5 odst. 2 Pokynu ředitele Krajského ředitelství Plzeň č. 104/2010 sice stanoví, že činnost výjezdové skupiny územního odboru na městském ředitelství je vykonávána nepřetržitě v rámci základní doby služby v týdnu, ale policisté, zařazení na oddělení obecné kriminality nebo na oddělení hospodářské kriminality se na tomto režimu služby, podílí nepravdělně a zároveň v době služby výjezdové skupiny se tito policisté zpravidla zdržují na svém pracovišti a vykonávají běžnou činnost. V rámci organizace služby na dotčeném oddělení jde o nerovnoměrné rozložení doby výkonu služby,

kdy policisté jsou pouze nepravidelně zařazováni do výjezdových skupin a jejich hlavní činností je plnění úkolů v trestním řízení a jiná činnost, která nevyžaduje pravidelné střídání ve směnách.

Podle názoru žalobce je tato argumentace právně irelevantní, neboť vůbec nezduvodňuje ničeho a nemá oporu v ustanovení zákona o služebním poměru. Podle názoru žalobce je lhostejné, zda je směnný režim vykonáván pravidelně nebo nepravidelně, protože zákon tuto podmínku pro přiznání zvýšeného režimu nevyžaduje. Vyplývá to i z výkladového stanoviska personálního odboru Ministerstva vnitra k ustanovení § 53 odst.4 zákona o služebním poměru. Podle něho služební funkcionář vymezí, kteří příslušníci jsou využíváni ve směnném nebo nepřetržitém provozu, těmto příslušníkům náleží zvýšený tarif. Poté není nezbytné sledovat, zda příslušník v daném kalendářním měsíci splní podmínku směnnosti, zvýšený tarif se příslušníkovi odejme v případě, že je převeden do jiného než směnného nebo nepřetržitého režimu služby. Spravedlivé poskytování zvýšeného tarifu vyžaduje, aby služební funkcionáři organizovali službu tak, aby zvýšený tarif bylo možno poskytovat co možná nejmenšímu počtu příslušníků. Opačný postup by byl v rozporu s povinností služebního funkcionáře nakládat hospodárně s majetkem České republiky.

Žalobce má zato, že nelze pochybovat o tom, že jsou dány hned dva důvody pro přiznání zvýšeného tarifu:

1. Zvýšení je odůvodněno směnností při výkonu běžné činnosti dvousměnného režimu služby při denních a odpoledních směnách a
2. Zvýšení je odůvodněno výkonem různých směn při zajišťování nepřetržitého režimu služby v denních a nočních směnách ve výjezdové skupině.

Zarážející je podle názoru žalobce snaha vyloučit příslušníky z dvousměnného režimu služby tím, že mezi směnu denní a směnu noční je ve všedních dnech vložena hodinová služba od 18.30 do 19.30 hodin toho příslušníka, který není určen do výjezdové skupiny. Tento postup je podle názoru žalobce v rozporu s dikcí ustanovení § 77 odst.1 zákona o služebním poměru, které zakazuje zneužívání práv vyplývajících ze služebního poměru na úkor jiného účastníka služebního poměru. Navíc jde o snahu zbytečnou, neboť směnný režim je vykonáván jindy.

Žalobce namítl, že svérázně se odvolací správní úřad vyrovnal s námitkou, že bylo služebním funkcionářem zcela ignorováno ustanovení § 174 zákona o služebním poměru, které mu ukládá, aby umožnil účastníku řízení uplatnit právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení, potřebných k hájení práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění a navrhnout jejich doplnění. Žalovaný konstatoval, že přestože byl žalobce krácen na svých právech tím, že byl o předmětu řízení informován až doručením napadeného rozhodnutí a nebyl poučen o právech účastníka řízení, nemohl tato práva realizovat, avšak mohl je uplatnit při podání odvolání, čehož žalobce využil. Z rozhodnutí odvolacího orgánu je tak zřejmé, že se domnívá, že neodstranitelné vady prvoinstančního rozhodnutí lze v odvolacím řízení odstranit. Tím však zcela popírá smysl odvolacího řízení a lze poukázat na interpretační pravidlo *argumentum ad absurdum*, z něhož vyplývá, že nebylo-li by odvolací řízení, v němž lze vadu opravit, může být bez následků vydáno rozhodnutí bez poskytnutí procesních práv účastníku řízení.

Žalobce závěrem poukázal na to, že rozhodnutí služebního funkcionáře o odnětí zvýšeného základního tarifu služebního příjmu je věcně nesprávné, trpí zásadními vadami řízení a nesplňuje podmínky, stanovené ustanovením § 118 odst.2 písm.b) zákona o služebním poměru, neboť není v souladu s ustanovením § 114 odst.2 téhož zákona, který stanoví podmínky pro přiznání zvýšeného základního tarifu v návaznosti na ustanovení § 53 odst.4 téhož zákona, vymezujícího pojem směnný a nepřetržitý režim služby, a dále v rozporu s ustanovením § 180 odst.1, které ukládá služebnímu funkcionáři povinnost zjistit skutkový stav věci v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí a ustanovením § 180 odst.5, které stanoví náležitosti odůvodnění rozhodnutí.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 9.6.2011 vyplývá, že žalobci bylo rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 22.12.2010 zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18.8.2010, podle kterého žalobce ode dne 1.9.2010 nesplňuje podmínky pro přiznání příplatku za směnnost, neboť od tohoto termínu nepracuje na konkrétním pracovišti, na kterém je nutno k řádnému plnění služebních úkolů organizovat výkon služby v režimu dvousměnném či třisměnném v souladu s ustanovením § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Podle názoru žalovaného je nezbytné vycházet ze skutečnosti, že je v pravomoci ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje rozhodnout, jakým způsobem zajistí efektivní využití sil a prostředků ke splnění úkolů, vyplývajících z právních předpisů. V žalobcově případě bylo přehodnoceno rozvržení doby služby a bylo stanoveno nerovnoměrné rozvržení doby služby. Podle ustanovení § 53 odst.4 zákona se za dvousměnný nebo třisměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Organizace činnosti výjezdové skupiny, do které je žalobce zařazován, vyplývá z článku 5 Pokynu ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. 104/2010, podle kterého se policisté zařazení na oddělení obecné kriminality nebo oddělení hospodářské kriminality nepodílí na nepřetržitém režimu služby, rozdílně je koncipován podle článku 5 i režim služby např. u kriminalistického technika. Z plánu služeb, který je součástí spisového materiálu, vyplývá, že žalobce je velen do výjezdové skupiny v podstatě nahodile a nepravidelně. V jeho případě se jedná o nerovnoměrné rozložení doby služby, jeho hlavní činností je plnění úkolů v trestním řízení a jiná činnost, která nevyžaduje pravidelné střídání ve směnách. Tomu odpovídá i plán služeb, podle kterého je jednoznačně převažujícím časovým intervalem výkonu služby žalobce čas od 7.30 do 15.30 hodin.

K namítaným procesním pochybením žalovaný sdělil, že žalobce byl dopisem předsedy poradní komise ze dne 6.12.2010 poučen o možnosti zvolit si zmocněnce podle ustanovení § 172 zákona, současně byl poučen o právech a povinnostech účastníka řízení a mohl realizovat své právo dne 20.12.2010, což učinil prostřednictvím svého zmocněnce poručíka Bc. Lubomíra D. V této souvislosti je nutné k namítaným procesním pochybením upozornit, že v postupu prvostupňového i druhostupňového služebního funkcionáře se projevuje jedna ze zásad správního řízení, tj. jednotnost řízení, podle které celé správní řízení od zahájení až do rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek. Jestliže prvostupňový služební funkcionář podle názoru odvolacího orgánu správně aplikoval základní normy, vztahující se k dané problematice, odkázal na příslušná ustanovení zákona, bylo prvostupňové rozhodnutí dostatečně obsahově určité a přezkoumatelné. Žalobce měl prokazatelně možnost realizovat svá procesní práva v odvolacím řízení, mohl uvést nové skutečnosti a podat návrhy na provedení důkazů, což doplněním plánů služeb za měsíce říjen až prosinec i učinil.

Služební funkcionář zjistil stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, a proto žalovaný považuje podanou žalobu za nedůvodnou.

Žalobce využil svého práva a podal k vyjádření žalovaného správního úřadu dne 27.6.2011 repliku, v níž poukazuje na to, že na argumentaci žalobce žalovaný opět opakuje právně irelevantní skutečnosti, uvedené již v odvolacím rozhodnutí, a nesděljuje žalobci žádné nové argumenty ani při dezinterpretaci ustanovení § 53 zákona o služebním poměru. V podstatě jde o argumentaci vypůjčenou z rozhodování ve věcech správního práva, přestože žalobce má zato, že taková argumentace nemůže být ve věcech služebního poměru při rozhodování použita, neboť rozhodnutí ve věcech služebního poměru nemají odkladný účinek a jsou vykonatelné, jakmile jsou doručena adresátovi.

Dne 29.11.2011 sdělil žalobce prostřednictvím svého zástupce soudu, že žalovaný správní úřad poskytl žalobci další důkaz o protiprávnosti rozhodnutí napadeného žalobou, když k 1.8.2011 byl zvýšený základní tarif žalobci znovu přiznán rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru č. 4206/2011 bez zásadní změny rozvržení doby služby. Změna v rozvržení směn spočívala pouze v prodloužení denní směny ze 7.30 do 19.30 hodin namísto původních 18.30 hodin a v posunutí odpolední směny z původních 14.00 do 22.00 na 15.00 do 23.00 hodin.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 12.4.2012 zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení podané žaloby a námitky v ní uvedené, navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení včetně toho, aby bylo zrušeno i rozhodnutí prvostupňové. K dotazu soudu uvedl, že rozhodnutím č. 4206/2011 došlo následně k přiznání zvýšeného tarifu, když ke změně faktické činnosti u žalobce nedošlo, nedošlo ani ke změně služebního zařazení, pouze došlo k posunutí směny tak, jak žalobce uvedl ve sdělení ze dne 29.11.2011.

Zástupce žalovaného odkázal u jednání soudu na vnitřní pokyn č. 104 z roku 2010, z něhož – podle názoru žalovaného - vyplývá, že pracovníci, zařazení na úseku obecné či hospodářské kriminality, se podílejí na činnosti výjezdové skupiny zcela nepravidelně. Podle žalovaného je nutno odkázat i na znění ustanovení § 53 odst.4 zákona, ze kterého vyplývá, že pro to, aby byl příslušníkovi přiznán zvýšený tarif, musí jít skutečně o nepřetržitou službu, kde se ve dvanácti či čtyřiašedesetihodinových směnách policisté střídají. Žalobce se na výjezdové skupině podílel zcela nepravidelně, šlo o dílčí činnost, většinou jeho činnost byla realizována v období od 7.30 do 15.30 hodin. Výjezdová skupina pak není samostatnou činností, proto příslušní služební funkcionáři dospěli k závěru, že u žalobce nejsou dány důvody pro to, aby byl jeho příjem zvýšen o příslušný 10% tarif. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Do dne 31.8.2010 náležel žalobci základní tarif služebního příjmu zvýšený o 10 % podle ustanovení § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů na základě rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství v Rokycanech, ve věcech služebního poměru č. 491/2008 ke dni 1.10.2008.

Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru č. 972/2010 byl žalobci zvýšený tarif s účinností od 1.9.2009 odňat s odůvodněním, že žalobce od 1.9.2010 nesplňuje podmínky pro přiznání příplatku za směnnost, neboť od tohoto termínu nepracuje na konkrétním pracovišti, na kterém je nutno k řádnému plnění služebních úkolů organizovat výkon služby v režimu dvousměnném nebo třísměnném v souladu s ustanovením § 53 odst. 4 zákona. Řádný výkon služby je od 1.9.2010 organizován podle ustanovení § 53 odst. 1 služebního zákona.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 2.9.2010 včasné odvolání, v němž namítal, že z plánu služeb součásti Policie České republiky – Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, územního odboru Rokycany, oddělení obecné kriminality, je zřejmé, že 14 příslušníků se podílí na nepřetržitém režimu služby, kdy se tito příslušníci navzájem střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích a zajišťují tak nepřetržitý provoz vyžadující výkon služby 24 hodin denně po 7 dní v týdnu. V tomto případě jde o zajištění výkonu činnosti výjezdové skupiny. Organizace systému výkonu práce a zabezpečení činnosti výjezdové skupiny byla upravena pokynem č. 104/2010 ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, kde je uvedeno v článku 5 odst. 3 písm. a), že policista zařazený na oddělení obecné kriminality nebo oddělení hospodářské kriminality územního odboru krajského ředitelství pověřený odhalováním trestné činnosti vykonává službu ve výjezdové skupině v pracovních dnech i ve dnech pracovního klidu v době od 7.30 hodin do 7.30 hodin následujícího dne v rámci základní doby služby v týdnu. Žalobce pokračoval, že jeho součástí je výkon výjezdové skupiny zajištěn tak, že policista pověřený odhalováním trestné činnosti vykonává buď denní směnu od 7.30 do 18.30 hodin nebo noční směnu od 19.30 do 7.30 hodin, vše do základního fondu pracovní doby. Hodina mezi směnami je zabezpečena výkonem policistou, který v daný den vykonává odpolední směnu od 14.00 do 22.00 hodin a i ten se během měsíce podílí na činnosti výjezdové skupiny. Na základě uvedeného odvolatel dospěl v odvolání k závěru, že u těchto 14 příslušníků, kteří se podílejí na zabezpečení výkonu výjezdové skupiny, pracuje v nepřetržitém dvousměnném režimu služby, neboť se navzájem střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích a zajišťují nepřetržitý provoz vyžadující výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu.

O podaném odvolání rozhodl policejní prezident rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 22.12.2010, jímž odvolání žalobce zamítl s odůvodněním, že se zcela ztotožnil se stanoviskem ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, že je v pravomoci ředitele krajského ředitelství rozhodnout, jakým způsobem zajistí efektivní využití sil a prostředků ke splnění úkolů vyplývajících z právních předpisů, a také, kteří příslušníci budou využíváni ve směnném nebo nepřetržitém režimu služby. Za dvousměnný nebo třísměnný režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, a není rozhodující, zda je jedna směna příslušníků početnější a druhá méně početná. Služební funkcionář vymezí, kteří příslušníci jsou využíváni ve směnném nebo nepřetržitém provozu, a těm náleží zvýšený tarif. Dále není nezbytné sledovat, zda příslušník v daném kalendářním měsíci splní podmínku směnnosti, např. pro neschopnost ve službě nebo účasti na školení. Zvýšený tarif se příslušníkovi odejme v případě, že je převeden do jiného než směnného nebo nepřetržitého režimu služby. Ředitel Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje vycházel v napadeném rozhodnutí z rozpočtové situace a jeho povinností počínat si s péčí řádného hospodáře.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané

žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru. Uvedeným rozhodnutím byl žalobci s účinností od 1.9.2009 odňat zvýšený tarif služebního příjmu s odůvodněním, že žalobce od tohoto data nesplňuje podmínky pro přiznání příplatku za směnnost, neboť od tohoto termínu nepracuje na konkrétním pracovišti, na kterém je nutno k řádnému plnění služebních úkolů organizovat výkon služby v režimu dvousměnném nebo třísměnném v souladu s ustanovením § 53 odst.4 zákona o služebním poměru.

Podle ustanovení § 114 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o služebním poměru) je základní tarif měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen. Základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, se zvyšuje o 10% příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby. Základní tarif včetně zvýšení se zaokrouhluje na desítky korun nahoru.

Podle ustanovení § 53 odstavec 1 zákona o služebním poměru doba služby rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období jednoho měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději tři dny před nástupem do služby. Neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny. Konec směny určí podle potřeb služby.

Podle ustanovení § 53 odstavce 4 zákona o služebním poměru se za dvousměnný nebo třísměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po sedm dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.

Podle ustanovení § 180 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje. Skutečnosti tvrzené o tom, že účastník byl přímo nebo nepřímo diskriminován na základě svého pohlaví, národnosti nebo rasy, má služební funkcionář za prokázané, pokud v řízení nevyšel najevo opak.

Služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán.

Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.

Podle ustanovení § 174 zákona o služebním poměru má účastník řízení právo a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Účastník je povinen postupovat tak, aby řízení neztěžoval a nezpůsobil jeho průtahy.

Městský soud v Praze při posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek vycházel především ze znění ustanovení § 114 odstavec 2 zákona o služebním poměru, ze kterého vyplývá, že desetiprocentní navýšení základního tarifu náleží tomu, kdo vykonává službu právě v uvedeném režimu služby. Pokud rozhodnutím příslušného služebního funkcionáře dochází k odnětí již dříve přiznaného navýšení, je podle názoru soudu nezbytné přesně a zcela konkrétně v odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře popsat a rozebrat, z jakého důvodu příslušník bezpečnostních sborů podmínky uvedeného ustanovení, tj. především jeho výkon služby v daném režimu nesplňuje.

Žalobci je nutno přisvědčit v námitce, že taková úvaha v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání chybí. Jak služební funkcionář, rozhodující v prvním stupni, tak i žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí omezili na určitou obecnou úvahu o tom, proč a z jakého důvodu žalobce vykonává respektive nevykonává určitou činnost z pohledu zákona, avšak z odůvodnění ani jednoho rozhodnutí však již nevyplývá, co je konkrétním předmětem činnosti žalobce v rámci služby a především pak, proč z těch kterých zcela konkrétních důvodů a analýzy konkrétně popsané činnosti žalobce jej není možno považovat s účinností od 1.9.2010 za osobu, vykonávající službu buď v třisměnném, v dvousměnném anebo v nepřetržitém režimu služby. Taková – pro posouzení správné aplikace výše uvedených ustanovení zákona o služebním poměru – zcela nezbytná úvaha v odůvodnění obou rozhodnutí služebních funkcionářů chybí.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí při zamítavém výroku o podaném odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře v prvním stupni vyjádřil názor, že činnost žalobce v rámci nasazování do výjezdové skupiny nelze považovat za převážnou část výkonu služby žalobce, že jde pouze o dílčí součást povinností, které je žalobce na svém konkrétním služebním místě povinen plnit. Zároveň však žalovaný odvolací služební funkcionář v napadeném rozhodnutí nijak nevysvětlil, proč v této souvislosti považuje – ať již s ohledem na ustanovení § 114 či na jiné ustanovení služebního zákona – za nutné či nezbytné, aby daný režim služby (činnosti) žalobce, jenž je charakterizován v ustanovení § 114 odstavci 2 zákona o služebním poměru, byl převažující či dokonce výlučný a že pro zařazení konkrétního příslušníka bezpečnostních sborů do tohoto režimu nestačí ne zcela pravidelná činnost.

Žalobci až do dne 1.9.2010 náleželo zvýšení základního tarifu podle ustanovení § 114 odstavec 2 zákona o služebním poměru. Jestliže následně došlo k vydání rozhodnutí, jímž

dochází k odnětí určité části tarifní odměny, musí být podle názoru soudu velmi podrobně a pečlivě zhodnoceno a v odůvodnění rozhodnutí vyjádřeno, z jakých zcela konkrétních důvodů k tomuto odnětí dochází. Předpokladem takového zhodnocení musí být provedená analýza konkrétní činnosti žalobce, vyjádřená zcela jednoznačnými, určitými, srozumitelnými a přezkoumatelnými závěry.

Ve výše popsaných skutečnostech soud shledal porušení ustanovení o řízení a v tom, že žalovaný v rozporu se zákonem neodůvodnil žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelným způsobem, neboť z jeho odůvodnění není patrná zcela zásadní správní úvaha žalovaného o tom, proč z daného skutkového stavu vyvozuje naplnění konkrétní a popsané zákonem stanovené podmínky pro odnětí desetiprocentního navýšení základního tarifu u žalobce v souvislosti se změnou jeho náplně služební činnosti počínaje dnem 1.9.2010, spatřuje Městský soud v Praze podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé. Soud proto napadené rozhodnutí pro uvedené vady řízení zrušil podle ustanovení § 76 odst.1 písm. a/ a c/ s.ř.s. a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s.). Soud neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře, vydaného v prvním stupni, neboť má za to, že vytýkané vady jsou odstranitelné v odvolacím řízení. Správní úřad je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč a dále soud přiznal žalobci právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, tvořených odměnou jeho zástupce. Výše těchto nákladů je tvořena odměnou právního zastoupení žalobce JUDr.Gabrielem Žilinským, advokátem, za tři úkony právní služby po 2.100,- Kč a třikrát režijní paušál po 300,- Kč podle ustanovení § 9, § 11 a § 13 vyhl. č. 117/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v platném znění (převzetí zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu). Součástí odměny za zastupování je rovněž částka 1.440,- Kč, rovnající se 20% dani z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobce předloženým osvědčením soudu prokázal, že je plátcem této daně.

Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 10.640,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění podle ustanovení § 149 odst.1 o.s.ř. za použití ustanovení § 64 s.ř.s.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.dubna 2012

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu